

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2675).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Gerud Jensen: I den nugældende Lov for Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå staar der, at Loven skal underkastes Revision inden Udgangen af 1910. Man vil derfor kunne forstaa, at de interesserede synes, det er en lang Tid, man har maattet vente paa en Revision af denne Lov. Jeg forstaaer godt, at Beboerne i de paa-gældende Egne jævnlig har sagt: Naa, i Aar kommer vel den nye Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå? Og jeg forstaaer ogsaa godt, at da Lovforslaget lige før Jul blev forelagt her i Tinget, var der et Medlem af dette Ting, der sagde til mig: Jeg synes, at vi bestandig lovgiver om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå, det er jo hvert Aar! Jeg vil forsikre saavel dette ærede Medlem som de øvrige Medlemmer af dette Ting om, at dersom De nu vil tage velvilligt paa dette Lovforslag, saa at det bliver ophøjet til Lov, vil dette Genfærd, som det synes at have været, med det samme være manet ned.

Da Sagen i forrige Samling var til Behandling, havde jeg ogsaa den Ære at være Ordfører for mit Parti, og jeg holdt meget stejlt paa, som man siger, at vi da maatte gøre Lovforslaget færdigt. Det skete, som bekendt, ikke. Den højtærede Landbrugsminister mente, at Sagen ikke var tilstrækkeligt forberedt. Jeg skal erkende, at den nu er anderledes godt forberedt end tidligere og vel tilrettelagt. I April Maaned i Fjor nedsatte Landbrugsministeren et Udvalg til nærmere at undersøge denne Sag. Udvalget bestod af 6 Medlemmer, hvoraf de 3 var sagkyndige, og de 3 var Folketingsmænd. (Afbrydelse). Fortalte jeg mig? Saa maa jeg gentage det. Udvalget befarede og besigtigede Aaen og Fjorden lige fra Resenbro til Udbyhøj, og der holdtes en hel Del Møder, saaledes i Resenbro, Bjerringbro, Langaa, Randers, Uggelhusene, Mellerup og Udbyhøj. Møderne var ret godt besøgte, og saavel Fiskere som Lodsejere fik her Lejlighed til at fremsætte de Ønsker, de maatte have, og de Besværinger, der laa dem paa Sinde. Disse Møder var i høj Grad vejledende for Udvalgets senere Arbejde. Den Tur, som Udvalget foretog, var mange Mil lang, Aaløbet er jo Landets største, saa det er let forstaaeligt, at der paa

disse Møder kom forskellige Ønsker og Besværinger frem. Dette kunde neppe være anderledes, da Aaen er højst forskelligartet paa de forskellige Steder baade med Hensyn til Bredde og Strømforhold og andre Ting. Efter denne Tur, og efter at Udvalget senere har holdt adskillige Møder, er det lykkedes at samle Udvalget om det foreliggende Lovforslag. Selvfølgelig har vi alle maattet give Afkald paa nogle af de Ønsker, som vi repræsenterede. Naar der skal sluttes et Kompromis, maa der jo resigneres, ellers kommer der ingenting ud af det hele.

Det, der særlig beskæftigede Forsamlingerne og Udvalget ved Møderne, var Fredningstiderne, Garnredskaberne, Mindstemaal for de forskellige Fiskearter o. s. v. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, da det staar omtalt i Lovforslaget, og heller ikke paa de Forskeligheder, der er mellem den nugældende Lov og det foreliggende Lovforslag. Det har været Udvalgets Opgave, kan jeg sige, at faa Lovforslaget formet i saa nær Tilslutning til den gældende Lov om Ferskvandsfiskeriet, som de særegne Forhold i disse Vande tillader. I det hele tror jeg, at Lovforslaget foreligger i en saadan Form, at det vil tilfredsstille alle rimelige Fordringer. Medens der var Uenighed eller i alt Fald højst forskellige Meninger angaaende Garnredskaber o. s. v., var der noget, hvorom man alle Vegne var enig, nemlig at den Staten tilhørende Frisen-vold Fiskegaard burde nedlægges, og ligeledes at Aalegaarden ved Resenbro burde erhverves af Staten og nedlægges til Fordel for Fiskeriet. Dette Krav var der, som sagt, Enstemmighed om hos alle, der bor ovenfor Frisen-vold Fiskegaard, de, der bor nedenfor, har jo ikke Interesse heri. Da Frisen-vold Fiskegaard ligger i det Sogn, hvori jeg bor, og jeg mener at have særligt Kendskab til den, vil jeg dvæle en lille Smule ved den.

Frisen-vold Fiskegaard havde et gammelt og indbringende Privilegium, saa det er let forstaaeligt, at Staten i sin Tid — saa vidt jeg husker i 1898 — købte Gaarden for en ret høj Betaling. Jeg mindes, at der har været Vintre, som ganske vist ligger langt tilbage, hvor man paa denne Gaard i Januar og Februar Maaneder har fanget Laks for flere Tusind Kroner. Privilegiet gav nemlig uindskrænket Ret til Fiskeri paa Strækningen fra denne Gaard, som ligger $\frac{3}{4}$ —1 Mil ovenfor Randers, helt til Fjordens Udløb i Havet. I min